

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Krauss, LL.M.,
sídlem Šumavská 991/31, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1) **ONO-development, s. r. o.**
sídlem Na poříčí 595, 738 01 Frýdek-Místek
2) **Obec Sviadnov**
sídlem Na Drahách 119, 739 25 Sviadnov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MSK 158946/2022, ve věci
veřejně přístupné účelové komunikace

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (též „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 20. 7. 2022, č. j. MMFM 115018/2022, kterým správní orgán I. stupně k žádosti žalobce o určení charakteru pozemní komunikace deklaroval, že se na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, v obci X (dále „*předmětný pozemek*“) nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.
2. Žalobce namítá, že jeho žádost týkající se předmětného pozemku byla nesprávně posouzena. Již správní orgán I. stupně dospěl k rozporným závěrům. Nejprve konstatoval, že pro takové určení není dán znak nutné komunikační potřeby. Následně uvedl, že pozemek parc. č. XB v k. ú. X, v obci S. (dále „*pozemek žalobce*“), který se nachází v blízkosti předmětného pozemku, nemá z žádné strany vhodnou cestu pro příjezd a nezdůvodnil tak, v čem znak nutné komunikační potřeby naplněn není. Žalobce tak nesouhlasí se žalovaným v tom, že pro užívání předmětného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace nebyl naplněn znak komunikační potřeby, zvláště s ohledem na to, že ke svému pozemku nemá žalobce jiný přístup.
3. V napadeném rozhodnutí pak byla opomenuta argumentace žalobce týkající se pozemku parc. č. XC sousedícího s předmětným pozemkem, který je podle žalobce tzv. ostatní komunikací ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 13/1997*“). Pokud žalobce požaduje prostřednictvím této ostatní komunikace a předmětného pozemku napojit svůj pozemek parc. č. XB, není v případě ostatní komunikace třeba žádat o její užívání. Nadto osoba zúčastněná II. jakožto vlastník pozemku parc. č. XC dle přípisu ze dne 4. 10. 2021 připouští vybudování přejezdu přes tento pozemek, byť se na něm v současnosti nachází chodník.
4. Žalobce dále dovozuje, že z dosavadního chování osoby zúčastněné I. je dán konkludentní souhlas s užíváním předmětného pozemku k průjezdu. Závěr, že žalobce zakoupil pozemek bez přístupové cesty, je nesprávný, protože až po zakoupení pozemku došlo v lokalitě ke změně poměrů po výstavbě chodníku na pozemku parc. č. XC ve vlastnictví osoby zúčastněné II. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.
5. Žalovaný navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout a odkázal na písemné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pouze ve vztahu k tvrzením žalobce ohledně pozemku parc. č. XC doplnil, že polní pěšinu nelze považovat za ostatní komunikaci ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb.
6. Osoba zúčastněná na řízení II. uvedla, že pozemek parc. č. XC nebyl nikdy užíván k přístupu pro motorová vozidla, historicky sloužil pouze pro pěší. Nelze jej tak chápat jako adekvátní přístupovou komunikaci. O možnosti přístupu přes tento pozemek žalobce nikdy v minulosti nevedl s obcí žádné jednání. Na pozemku se v současnosti nachází chodník, tento tvoří přirozenou procházkovou zónu související s okolní rozrůstající se zástavbou. Chodník je hojně užíván pěšími i cyklisty, tvrzení žalobce o jeho zanedbatelném významu jsou tak nepravdivá. Stejně tak nepravdivá jsou i tvrzení o záměru obce zařadit tento pozemek do pasportu místních komunikací.

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. XB v k. ú. X, obec X. Směrem na severovýchod tento pozemek po celé délce hraničí s pozemkem parc. č. XC ve stejném k. ú., který je ve vlastnictví osoby zúčastněné II., a na kterém se v minulosti nacházela vyšlapaná pěšina. Namísto ní obec v roce 2021 vybudovala na tomto pozemku chodník. Ve zbytku je pozemek žalobce obklopen pozemky (poli) jiných soukromých osob. K pozemku žalobce tak nevede a ani v minulosti nevedla příjezdová komunikace ve veřejném vlastnictví vhodná pro automobilovou dopravu, vede kolem něj pouze zmiňovaný chodník vhodný pro pěší. V těsné blízkosti pozemku žalobce pak pozemek parc. č. XC sousedí s předmětným pozemkem parc. č. XA ve vlastnictví osoby zúčastněné I. Tento pozemek se nachází na konci ulice H. (v této části nacházející se na pozemku parc. č. XD). Alternativní přístup k pozemku žalobce je možný např. přes ulici N. D. a následně po chodníku přes pozemek parc. č. XC. Správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 7. 2021 žádost žalobce o určení charakteru pozemní komunikace na předmětném pozemku, ve které žalobce uvedl, že se podle něj jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. O žádosti rozhodl správní orgán I. stupně výše uvedeným způsobem. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutím žalobou napadeným, ve kterém mj. doplnil, že v mezidobí byly na konci ulice H. nainstalovány kovové sloupky a v části navazující na obecní chodník byl předmětný pozemek zpevněn (podle spisové fotodokumentace vysypán šterkem).
9. Jak plyne z ustálené judikatury soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, čj. 10 As 99/2022-56) *veřejně přístupná účelová komunikace je kategorií pozemní komunikace, k jejímuž vzniku, na rozdíl od ostatních kategorií uvedených v § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., postačuje naplnění jejích definičních znaků. Vzniká přímo ze zákona, nezávisle na nějakém správním rozhodnutí. Definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace jsou:*
- a. jedná se o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu určenou k užití vozidly nebo chodci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích;*
 - b. tato cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*
 - c. vlastník pozemku, na kterém je cesta, alespoň konkludentně souhlasil s obecným užíváním pozemku [viz např. nález ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, č. 2/2008 Sb. ÚS, bod 33];*
 - d. je dána nutná komunikační potřeba, takže komunikace představuje nezbytnou spojnicí pro vlastníky konkrétních nemovitostí (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, čj. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS, bod 9).*
10. Pokud se týče namítané vnitřní rozpornosti, závěr žalovaného o tom, že zde není dána nutná komunikační potřeba, má soud za prokázaný. Tento závěr také není v rozporu se zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak tvrdí žalobce. Předně není pravdou, že žalobcův pozemek nemá zajištěn přístup. Pěší přístup k pozemku žalobce je zajištěn např. po ulici N. D. a pozemcích parc. č. XE a navazujícím parc. č. XC, na kterých se nachází předmětný

chodník, tedy po veřejně přístupných pozemcích ve vlastnictví obce (osoby zúčastněné II.). Ze žaloby jakož i spisového materiálu se ovšem podává, že žalobci primárně záleží na možnosti příjezdu, nikoliv pouze přístupu. Takový příjezd však v současnosti možný není a v minulosti ani nebyl, a skutečnost, že žalobce si pořídil svůj pozemek, aniž by k němu vedla jiná než pěší cesta, byl v řízení také zjištěn dostatečně. V dané situaci sice není vyloučeno, že se žalobce domůže zpřístupnění svého pozemku pro vozidla, ať již přes uváděné pozemky obce, popřípadě jiným způsobem (např. přes jinou v budoucnu zbudovanou veřejně přístupnou účelovou komunikaci nebo prostředky soukromého práva), v současnosti se však takového přístupu nelze domoci právě přes předmětný pozemek. Žalobce totiž opomíjí, že předmětný pozemek s jeho pozemkem nehraničí. Prohlášení předmětného pozemku ze strany správního orgánu za veřejně přístupnou účelovou komunikaci tak žalobci vhodnou příjezdovou cestu k jeho pozemku bezprostředně nevyřeší, neboť mezi jeho pozemkem a předmětným pozemkem se nachází na parc. č. XC chodník, který pro vozidla přístupný není. Není zde ani možno přihlídnout k přípisu obce ze dne 4. 10. 2021 (mj. na č. l. 32 spisu soudu), který o možnosti zřízení přejezdu přes chodník mluví pouze v hypotetické rovině. Deklarace veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku, který tedy v současnosti na veřejné komunikace pozemek žalobce nenapojuje, tak postrádá význam.

11. Pokud se týče tvrzeného opomenutí žalobcovy argumentace ohledně právní povahy pozemku parc. č. XC, odkazuje soud na str. 6 odst. 4 napadeného rozhodnutí, resp. str. 5 odst. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je vysvětleno, že na pozemku parc. č. XC je chodník, který je ze své povahy zcela nevhodný pro příjezd motorovými vozidly. Námitka tak nebyla opomenuta a byla řádně vypořádána. Žalobce se logicky nemůže domáhat práva jízdy vozidlem po chodníku a pokud se týče chůze, pěší přístup má zajištěn dostatečně, jak je popsáno v předchozím odstavci.
12. Ve světle výše uvedených okolností je tak otázka existence konkludentního souhlasu vlastníka pozemku (osoby zúčastněné na řízení I.) nepodstatná, protože pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny všechny v odst. 9 tohoto rozsudku uvedené podmínky. Stejně tak je bez významu časová souvislost zakoupení pozemku žalobce a výstavby chodníku, neboť správní orgán v této věci rozhodoval podle aktuálního právního a faktického stavu, tedy v době, kdy se na místě chodník již nacházel.
13. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. s tím, že osobám zúčastněným nebyla v řízení uložena žádná povinnost. Stát pak nemá právo na náhradu nákladů řízení v podobě tlumočeného, neboť tyto vznikly výlučně v souvislosti s realizací práva žalobce jednat v mateřském jazyce podle § 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje